

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2016. évi szeptember hó 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság a szexuális erőszak büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott és társa** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.252/2015/96. számú ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába mindkét vádlott vonatkozásában a 2016. évi július hó 1. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi II.rendű vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 10.000 (tízezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék a 12.B.252/2015/96. számú ítéletével I.rendű és II.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségét a Btk.197.§ (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés a) és b) pontjaira figyelemmel a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő szexuális erőszak büntettében, valamint a Btk.198.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett szexuális visszaélés büntettében állapította meg, melyeket II.rendű vádlott mint bűnsegéd követett el. Emellett a II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.208.§ (1) bekezdésében meghatározott kiskorú veszélyeztetésének büntettében is.

A törvényszék I.rendű vádlottal szemben 8 év szabadságvesztést és 8 év közügyektől eltiltást, míg II.rendű vádlottal szemben 5 év szabadságvesztést és 5 év közügyektől eltiltást szabott ki. A főbüntetést mindkét vádlott esetében fegyházban rendelte végrehajtani. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben I.rendű vádlott és védője, valamint II.rendű vádlott felmentés végett, míg a II.r. vádlott védője részben felmentés, részben enyhítés végett jelentett be jogorvoslatot.

I.rendű vádlott védője a nyilvános ülésen perorvoslati nyilatkozatát akként módosította, hogy elsősorban az I.r. vádlott felmentését, míg másodlagosan cselekményeinek eltérő minősítését és a büntetés enyhítését indítványozta.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője

útján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék ítélete megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az - a vádlottak védekezésével szemben álló részében - a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően, a tényállás megnyugtató felderítéséhez szükséges mértékben és körben folytatta le; a feltárt és mérlegelési körébe vont bizonyítékokat külön-külön és együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte, határozatának indoklásában pedig meggyőző érveléssel adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlottak tagadásának elvetéséről is. Összességében tehát az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének mind terjedelmét, mind pedig színvonalát és meggyőző erejét tekintve messzemenően eleget tett.

Az első fokon megállapított tényállás így a Be.351.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A büntetőeljárás során I.rendű vádlott mindvégig következetes vallomást tett: a terhére rótt bűncselekmények elkövetését nem ismerte el. A tagadás természetéből fakadóan azonban a védekezésben állított tényeket eleve nem lehetett sikeresen bizonyítani; a védelemnek ezzel szemben lehetősége lett volna a nemleges tény ellentétét igazolni, azonban arra vonatkozóan az eljárás során semmilyen adat nem merült fel.

Az eljárás során a tényállás egyes elemeire vonatkozóan II.rendű vádlott beismerő vallomást tett, azonban mindvégig akként nyilatkozott, hogy a terhére rótt bűncselekmények elkövetését nem ismeri el. A tényállás egyes részeire vonatkozó beismerő vallomása I.rendű vádlott védekezésével ellentétes, és az I.r. vádlottra terhelő tényállítást is tartalmaz annak ellenére, hogy a II.r. vádlott próbálta őt menteni.

A vádlottak e védekezéseivel állt szemben a **sértett** tanúvallomása, amely ugyan az eljárás során nem tekinthető minden részletében következetesnek, azonban a tényállásra vonatkozó fő kérdések vonatkozásában mindvégig egyező volt.

A sértett e nyilatkozatainak valóságtartalmát az őt megvizsgáló igazságügyi pszichológus szakértők egymástól függetlenül, külön vizsgálat alapján megerősítették; erre hivatkozva helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a sértett szavahihetősége nem dőlt meg; vallomása minden kétséget kizáróan élmény- és életszerű, amely azt jelenti, hogy maga is átélte a vallomásában előadott történéseket. A sértett a bántalmazás tényét mindvégig következetesen adta elő, amelyet a szakértők reálisnak tartottak.

Emellett egyetért az ítélőtábla a törvényszék azon megállapításával is, miszerint a sértettnek semmilyen oka nem volt terhelő vallomást tenni sem édesanyjára, a II.r. vádlottra, sem pedig unokatestvérére, az I.r. vádlottra, ekként vallomásának hitelt érdemlősége megkérdőjelezhetetlen.

A sértetti előadást erősítették meg tanú 1, tanú 2, és az édesapa, tanú 3 tanúk vallomásai is, akik a

sértettől való tudomásszerzést követően tettek egyező nyilatkozatot az eljárás során.

Emellett pedig az I.r. vádlott zárkatársa, tanú 4 tanú vallomása is a vádlottak tagadásának a cáfolatát jelentette, hiszen - az I.r. vádlott védekezésétől eltérően - olyan információkkal szolgált a nyomozó hatóság, illetve a bíróság részére, amelyek kizárólag az I.r. vádlott elbeszéléséből juthattak a tudomására; a más forrásból való tudomásszerzés kizártnak tekinthető.

Végző soron pedig a vádlottak védekezésének hiteltelenségét minden kétséget kizáróvá tette az I.r. vádlottak a büntetés-végrehajtási intézetben tett azon megnyilvánulása, amelyben a II.r. vádlottat felhívta vallomásának visszavonására, bűnösségük megállapításának megelőzése érdekében („Nene, vond vissza, vagy mind itt rohadunk a börtönben”).

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokolásának bizonyítékokat elemző részét kimerítőnek tartotta, annak érvelésével pedig teljes egészében egyetértett, így arra a meggyőződésre jutott, hogy jogszerűen és a logika szabályainak megfelelően vetette el a törvényszék a vádlottak tagadó védekezését.

Erre tekintettel nem volt szükség arra sem, hogy II.rendű vádlott személyiségének vizsgálatát további tanúk vallomásának beszerzésével, míg I.rendű vádlott szexuális életének esetlegesen fennálló anomáliáját igazságügyi orvosszakértő bevonásával vizsgálja a bíróság.

A fentebb megállapított tényállásból az ítéletábra is csupán az elsőfokú bírósággal azonos álláspontra juthatott: nevezetesen arra, hogy a vádlottak a terhükre rótt bűncselekményeket elkövették. A törvényszék így helyesen következtetett a vádlottak büntetőjogi felelősségére.

A felmentés végett bejelentett fellebbezések - a felülmérlegelés tilalmának okán - ezért nem vezethettek eredményre.

A bűncselekmények minősítése is mindenben megfelel a Btk. rendelkezéseinek.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy az I.r. vádlott a nemi élet szabadsága elleni bűncselekményeket - a sértett számára felnőtt személyként - nem hatalmi, hanem egyéb befolyásoló (rokon) viszonyát felhasználva követte el, ekként minősülhet a vádlottak cselekménye a törvény szerint súlyosabban. E befolyás nem lehetett hatalmi viszony, hiszen az I.r. vádlott nem gyakorolt szülői felügyeleti jogot a sértett felett és más családjogi jogviszony sem jogosította fel erre. Így helyesen minősítette cselekményeit - a kifejtett erőszak alkalmazására is figyelemmel - az elsőfokú bíróság.

Ezzel szemben a II.r. vádlott bűnösségét az a magatartása alapozta meg, miszerint nem tett semmit annak érdekében, hogy az I.r. vádlott cselekményét bármilyen módon elkerülje, azt megelőzze; ekként belenyugodott abba, hogy a lányát az I.r. vádlott ígéhirdetés álcája alatt szexuális cselekményeknek veti alá. A II.r. vádlott cselekvősege a fentebb kifejtettek szerint csupán az I.r. vádlott magatartásának támogatására korlátozódott azáltal, hogy arról tudott, a sértett szülőjeként azonban azt mégsem akadályozta azt meg. Ez alapozta meg a nemi élet szabadságát sértő bűncselekmények esetében a bűnsegély megállapítását. Ugyanakkor a kiskorú sértett felett a felügyeleti jogot gyakorló szülőként a gyermekek érdekét sértő bűncselekményt - egyetértve a törvényszék érvelésével - tettesként követte el.

A büntetés kiszabását meghatározó körülményeket az elsőfokú bíróság teljes körűen feltárta és

azokat súlyuknak megfelelően értékelte.

Következetes a bírói gyakorlat abban, hogy a bűncselekmény tárgyi súlyát nagymértékben a cselekmény káros következményei határozzák meg, ezért azokat a büntetés kiszabásánál mindig figyelembe kell venni. A nemi erkölcs elleni bűncselekményeknél ilyennek kell tekinteni a pszichikai következményeket (56/2007. Bkv. III/3. pontja).

Jelen ügyben a nemi élet szabadságát és a gyermekek érdekét sértő bűncselekmények tárgyi súlyát mindenekelőtt a sértett személyét érintő káros eredmény mértéke határozta meg. Megállapítható, hogy a **sértett** lelki életében viszonylag súlyos károsodás következett be, hiszen az elszenvedett trauma pszichotikus tüneteket okozott nála, amelynek okán külön pszichiátriai gyógykezelésre szorul. A lelki életében bekövetkezett trauma eredményeként ezután a saját édesanyjával sem kívánt egy háztartásban élni.

A vádlottakra így öt évtől huszonkét év hat hónapig terjedő szabadságvesztés volt kiszabható, amelynek középértéke tizenhárom év kilenc hónapi szabadságvesztés.

Ezt figyelembe véve a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogkövetkezmények szükségesek és egyben elégségesek voltak a büntetési célok elérésére; II.rendű vádlottal szemben a törvényi minimumban kiszabott szabadságvesztés magában foglal minden olyan, az eljárás során feltárt körülményt, amelyet a II.r. vádlott javára lehetett értékelni. I.rendű vádlottal szemben pedig jóval a középérték alatti, mértéktartó büntetést szabott ki az elsőfokú bíróság.

Az ítéletábra a fentiek miatt úgy látta, hogy a büntetések enyhítésére már nincs további lehetőség; az a büntetés céljával össze nem egyeztethető, eltúlzottan enyhe szankció alkalmazásához vezetne.

Mindezekre tekintettel az enyhítésért bejelentett fellebbezések sem voltak megalapozottak.

Az egyéb járulékos rendelkezések az elsőfokú bíróság részéről helyesen kerültek alkalmazásra. Összességében tehát a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése folytán - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Az ítéletábra III.rendű vádlottat kötelezte a kirendelt védője másodfokú eljárásban felmerült díjának megfizetésére a Be.381.§ (1) bekezdése alapján.

Rendelkezett továbbá az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának meghozatalától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is mindkét vádlott vonatkozásában a Btk.92.§ (1) és (3) bekezdései alapján.

P é c s, 2016. szeptember 27.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.252/2015/96. számú ítélete a Pécsi Ítéletábra, mint másodfokú bíróság

Bf.I.41/2016/7. számú végzése folytán a 2016. évi szeptember hó 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő